

"אמנון ותמר"

תמר עושה את הבריה. אמנון דוחה את ידה עם הבריה.	אמנון שוכב על מיטתו שומם ובלתי תבועה. יונדב יושב לידו.
אמנון פרעי שער	יונדב עד מה כה דל אתה איכה כה דלות מה צער על לבך - על לבך מבעת פת ממך רע עצתו יעוץ לרעו אם הוא אובד עצה וישע שיח לי אמנון
תמר נוטלת פרח משערה ושומטת אותו על אמנון	אמנון מעל גג ביתי עת השמש שקעה אחות אבשלום תמר ראיתי נושאת זרועותיה שער פורעה שלמותיה פושטה יורדה לרחוץ מאז לבי דואב כאילו מורת בא לקום לא יכלתי קפאו עצמותי - לקום לא יכולתי
אמנון שלמתך הסירי	אמנון אמנון הוא חולה את פני אביך אחלה כי ישלח תמר היא על יד משכבך הבריה תברין ואז הברא תבריא מידיה
תמר מסירה ענק מצוארה ומגלישתו אס-אס על גופו של אמנון	אמנון שלמותיה פושטה
אמנון עתה רדי לרחוץ	נער מביא את תמר אל בית אמנון - עורך את כלי האפיה על-יד יצועו. תמר מתקרבת אל אמנון לאטה.
תמר זעה כאילו יורדת לרחצה. אמנון אוחז בתמר ונושאה לחדרו. דלת חדר אמנון נפתחת.	תמר החלית אחי אמנון משלח את הנער אמנון חולה אני - מאהבה את תרפאיני תמר אמנון, קרא נא אהובתך תרפאך רפא אמנון אהובתי קרובה תמר קרא נא אהובתך אהובתך שלך היא תרפאיך אמנון היא קרובה תמר חיש היא תבוא תבוא אם שמעה קולך אמנון שומעת קולי קולי שומעת אך את - אחותי תמר אחותך בבתוליה אמנון, אל תעולל לה ופן יגידו אמנון זה נבל הוא
אמנון שלח-נא זאת מעלי (למשרת) דלת נעל בעדה חיש!	
תמר עומדת כמאובנת.	
אמנון צאי מפה כי קצתי בך. צאי!	
תמר צונחת ארצה, שמה אפר על ראשה כבחלום. מקיצה, רואה את כתונת הפסים שלה - קורעת אותה - שמה ידה על ראשה - אזה לקלוזה - הולכת לה וזועקת.	
חג הגז לעדרי המלך, שרי המלך שותים ושרים, נשים ונערות מוזגות יין בגביעים.	
פרח גפן, גרבו נזבר, ענבי התירוש, של לגודלכו, רומה לבנו באדות מן היין במלאו ערנינו מלהט הדם.	
אבשלום אי-הוא אמנון אחי - לי תמר, אח - לך אמנון, אמנון אחיבושת, אחיבושת, אמנון אמנון בוא, בוא אמנון אמנון, בוא מעולל לתמר	
אמנון מתערב בקהל הסובאים - טובא לשכרה.	
אבשלום (לרועים): ראו אמנון כי טוב לבו ביין תפסוהו צדה שמטוהו והמיתוהו	
אבשלום עומד בצד וצופה. הרועים שכורים. שני רועים גוררים את אמנון התועה, כל באי המשתה עוזבים את הבמה זולת אבשלום, רוב המקהלה שר מאחורי הבמה. הבמה ריקה. רק אבשלום נשאר. רועים בורחים בבהלה.	
אבשלום (בקול עמוק): ח ס ל !	